

De overval

Het was de zomervakantie van 2020. Dit klinkt als het begin van de uitgebreide beschrijving van een zomerromance, maar dat is het niet. Ik had besloten om in de vakantie 6 dagen per week te gaan werken. En dan wel in een ijssalon. De plaats en naam van de ijssalon doen er verder niet toe. Maar ik zal 'm voor je beschrijven, om je wat meer context te geven.

De ijssalon is zo'n 12 meter lang en 4 meter breed. Laten we zeggen 50m². Mijn werktenuue bestaat uit een lange broek, een blouse met lange mouwen en een klassiek kapje op m'n hoofd wat die Italiaanse ijsverkopers ook altijd op hebben. Vanaf de ingang van de ijssalon ben je in 5 grote stappen bij de bar waar ik alle ijsjes schep. Naast deze bar is een kleine doorgang van ongeveer 80 centimeter breed en een meter lang. Dit moet je even onthouden. Vlak naast die doorgang zit een deur. De deur gaat naar het restaurant, waar de ijssalon bij hoort. De overige 5 à 6 meter lengte is mijn werkruimte. Hier maak ik het ijs.

Het was redelijk druk die middag. Ik had al best wat ijsjes verkocht. Ik schat dat er zo'n 500 euro in mijn portemonnee zat, die ik af en toe om mijn middel had (zo'n horeca portemonnee, weet je wel) en soms op het kastje naast me legde. Dit kastje staat achter de bar en links van mij. Ik verstopte 'm altijd een beetje achter een aantal bakjes.

Er was een moment van rust in de salon. Op dat moment stapten er twee mannen binnen. Ze hadden een buitenlands uiterlijk en spraken gebrekkig Engels. De ene had een zonnebril op en deed het woord. Hij had een papier in zijn hand waar wat onsamenhangende dingen op stonden. Ik kon en wilde uit beleefdheid niet lezen wat. Hij vroeg me iets, maar ik begreep het niet. Het leek alsof hij de route ergens naartoe wilde weten. Hij kwam steeds dichterbij de bar en verplaatste zich steeds verder richting de doorgang, waar Jan en alleman zo doorheen kan lopen. Er zat namelijk geen hekje voor of iets in die trant.

Voor ik het wist, stond de man naast me, achter de bar. Dat gebeurde in een paar seconden. Hij blokkeerde de doorgang tot de deur. Ik kon geen kant op. Ondertussen bleef hij maar praten en vragen stellen. Ik vroeg hem vriendelijk om weg te gaan, maar hij luisterde niet. Ik wist niet wat deze man wilde en voelde me ontzettend benauwd en geïntimideerd. Ik probeerde rustig te blijven en slaagde hier op zich in, maar vanbinnen was ik in paniek. Ik bevroor. Ik stond alleen in deze kutijssalon en er was niemand uit het restaurant die me kon helpen. Voor je beeldvorming: ik was een twintigjarig meisje, zonder enige kennis van zelfverdediging.

De man bewoog het papier zo langs me, richting het kastje waar de portemonnee op lag (waar ik me op dat moment totaal niet van bewust was). Hij haalde het papier weer weg en liep eindelijk weer naar de ingang van de salon. Blijkbaar had ik zijn vraag beantwoord, gelukkig. Hij bedankte me en vertrok. De andere man had zich niet verplaatst of iets gezegd. Hij staaarde me alleen aan.

De mannen liepen weg en ik kwam even kort bij van wat er zojuist was gebeurd. Ik keek om heen en zag dat de plek op de kast waar de portemonnee had gelegen, leeg was! Hoe kon ik zo stom zijn?! Ondertussen kwamen er nieuwe klanten de salon binnen. Ik rende door die smalle rotdoorgang en keek in de straat. De mannen waren (natuurlijk) allang weg. Ik rende

naar mijn manager en stamelde, buiten adem, dat de portemonnee was gestolen. Hij belde de politie en ik kreeg een glas water en werd ergens in een hoekje van het restaurant neergeplant. Ik trilde en probeerde weer voor me te halen hoe de mannen eruit zagen en maakte hier notities van in mijn telefoon. De manager kwam heel even bij me zitten om te vragen of het ging. De politie was er vrij snel. Ik werd weer in m'n hoekje achtergelaten en besloot me na een kwartier ook bij de agent en de manager te voegen.

De agent vroeg of ik kon vertellen wat er was gebeurd en of ik nog wist hoe de mannen eruit zagen. Ik probeerde dit zo goed mogelijk te beschrijven. Hij stelde me gerust en vertelde dat ik goed had gehandeld. Ik was heel rustig gebleven (HA!) en kon er niks aan doen. Het was blijkbaar een vaker voorkomende truc. De agent nam hierna echt de tijd om met me te praten over wat er was gebeurd. Dit zorgde voor wat opluchting. Maar de spanning zat nog steeds in mijn lijf.

Het was onduidelijk hoe het nu precies verder moest, dus ging ik zelf na nog eens een kwartier maar naar de manager om te vragen wat nou precies de bedoeling was. Hij leek me te zijn vergeten en zei dat ik de ijssalon dicht mocht doen en naar huis mocht. Ik heb mijn vriend gebeld om te vragen of hij me op kon halen. Nadat ik de ijssalon had opgeruimd en schoongemaakt, vroegen enkele collega's nog of het ging. De manager is hierin best nalatig geweest.

Toen ik naar buiten liep, zag ik de agent staan met wie ik gesproken had. Ik sprak nog even kort met hem en hij stelde me verder gerust. Dat waardeerde ik op dat moment heel erg, want ik voelde me ontzettend schuldig. Op dat moment kwam mijn vriend aan op zijn Tomos.

En we leefden nog lang en gelukkig.